

Kind in kano

Ze luistert naar het stil gekraak
van barst en scheur, alles vriest open,
uit het water spat een kreet.

De zee is traag, zo oud en traag, zo zout.
De golven hebben hier geen koppen meer,
te koud, te koud om om te slaan.

Zie haar gaan,
een plas van ijs, er schuurt iets met haar mee.
Haar handen rood, de peddels geel,
haar mond vormt steeds een O
van o nee, o god, waar moet ze heen.

Dan! Een stem. Komt dichterbij, meert af langs zij,
fluistert eerst: kind in kano, kind in kano
harder steeds tot het schreeuwt: kind in kano, kind in kano.
Ze botsen op een strand.

Op dat strand staan groot en grijs, wolven op een rij.
Hongerend, god, waar hongeren ze dan naar.
De grootste wolf, die draait zich om en draaft dan weg, langs de
randen van de zee
de anderen volgen rap en snel, en zij, zij roept hen achterna,
wacht, wacht, ik ga met jullie mee.

Die avond ligt ze in een jas van wolvenhaar
het ademt om haar heen,
warm en stinkend ligt ze daar
ze is niet meer alleen.